

Місяцю-князю!

Нічкою темною

Тихо пливеш ти

Стежков таємною...

Ніжно хлюпочеться

Вбздушне море,

Так в нім і хочеться

Змить з серця горе.

Місяцю-князю,

Ти, чарівниченьку!

Смуток на твбйому

Ясному личеньку.

Із небозвідної

Стежки погідної

Важко глядіть тобі

В море бездонне,

В людськості бідної

Горе безсонне.

Місяцю-князю!

В пітьмі будущего,

Знать, ти шукаєш

Зілля цілющого,

Зілля, що лиш цвіте

З-за райських меж...

Ох, і коли ж ти те

Зілля найдеш?..

16 іюля 1883